

[Flygaard]

den anden verdenskrig, eller hvad der eventuelt måtte have været gangbart i 1960erne og 1970erne. Vi må også se frem, og da tror jeg i høj grad, at f.eks. sådan noget som videobånd kommer til at spille en stigende rolle i hele den kulturelle debat. Og personlig ser jeg ikke nogen som helst grund til, at man gør forskel på nye og på gamle muligheder.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne takke for den debat, som har fundet sted indtil nu. Jeg synes, at mange væsentlige og interessante synspunkter er kommet frem.

Når vi drøfter et område som vores kulturpolitik, kan det jo ikke være overraskende, at visse begreber anvendes i forskellig betydning af forskellige talere. Det har i meget høj grad også været tilfældet i dag. Det har i særlig grad drejet sig om ord som frihed, alsidighed, kvalitet, ja, selv også om indholdet af ordet kultur.

Det hænger naturligvis sammen med, at det er forskellige kultursyn, som de forskellige ordførere har baseret deres taler på. Mit kultursyn er jo fremgået af den redegørelse, jeg har haft anledning til at forelægge, og som et led i en række af talerne har det vel været uundgåeligt, at de pågældende ordførere har opfattet mine begreber i en anden betydning end den, som fremgår af den sammenhæng, jeg selv finder at have fremstillet.

Frihed, alsidighed, kvalitet er sat i sammenhæng med forskellige politiske opfattelser. Der er intet galt deri, men for den gensidige forståelse kan det måske være vigtigt at gøre det klart fra begyndelsen.

Når jeg herefter gerne vil give kommentarer til en række af de enkelte ordførere, vil jeg først sige til fru Mette Madsen, at jeg på baggrund af det, jeg lige har sagt her, nok er en lille smule skuffet over, at fru Mette Madsen har haft lyst til at læse min redegørelse så enøjet, at den i mange henseender er blevet både fejllæst og fejltolket. Der ligger ikke i mine synspunkter nogen tendens til en formynderisk holdning, der ligger ikke nogen tendens til en styring af vores kulturliv, som skulle formindske den frigørende, personligt berigende virkning af at modtage de kulturtilbud, som samfundet nu engang kan stille

til rådighed. Tværtimod har de til hensigt at åbne for større oplevelser hos modtagerne.

Dernæst vil jeg sige i al venlighed til fru Mette Madsen, at hun startede med selv at ømme sig over, at redegørelsen var meget lang, og at det var vanskeligt at behandle så meget stof. Det, fru Mette Madsen har bebrejdet mig i sit indlæg, har i meget vidt omfang været ting, jeg ikke havde medtaget i redegørelsen. Det er jo klart, at hvis man kritiseres for et synspunkt, man har udtrykt, eller en handling, man har udført, er der en nødvendig dokumentation af kritikken, men det er også klart, at der er en uendelig mulighed for at påpege ting, som man ud fra sit eget synspunkt gerne havde taget med. Jeg har noteret mig fru Mette Madsens synspunkter og er enig i en meget lang række af dem.

En enkelt ting til slut. Fru Mette Madsen mener, at mit ønske om at få en tættere kontakt mellem skabende kunstnere og eleverne i vores skoler, er inspireret af venstres kulturpolitiske program fra 1975. Er det ikke rigtigt? Min inspiration er udtalelser af Julius Bomholt, som er fremsat i 1930erne.

Fru Mette Madsen kommer ind her, som også før i kulturudvalget, med en omsorg for vore museer, som jeg fuldstændig deler. Det er ganske rigtigt, at det er min hensigt med den kommende museumslov at søge at styrke vore museers stilling, og jeg kan til beroligelse for fru Mette Madsens bekymring, som er forståelig, sige, at det er min hensigt meget snart at yde en ekstraordinær støtte til to af vores institutioner, nemlig Kunstindustrimuseet og Rosenborg, som er i særlige vanskeligheder, således at de vanskeligheder afhjælpes, inden den nye museumslov kan nå at se dagens lys. Og med hensyn til Glyptoteket er vi allerede godt på vej til at finde nye tilskudsmuligheder. Jeg håber, det lykkes inden længe, således at også Glyptotekets stilling bliver forbedret, og at det sker her og nu.

Hr. Flemming Jensen sagde – det er en bagatel, men jeg har dog lyst til lige at korrigere den – at jeg havde udtrykt mig i redegørelsen, som om jeg foragtede arbejde. Det er nu ikke tilfældet. Og hr. Flemming Jensen citerede mig for at have omtalt fritid som nødvendige hvilepauser mellem nedslidende arbejdsperioder. Det, jeg med den sætning taler om, er en heldigvis overstået situation tidligere i dette århundrede, hvor der for